

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

—c—

Ο ΜΕΤΑ ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΕΡΩΣ.

Πρὸς τὴν Κυρίαν Μ, . . .

Ὡς ὁ μαγνήτης στρέφει πρὸς πόλον
Κ' εἰς μίαν θέσιν ἥρεμος μένει,
Οὕτως ὁ νοῦς μου εἰς σὲ πηγαίνει,
Περιστρεφόμενος σὲ ζητεῖ.

Ὅπου δ' ἂν ᾔμαι, εἰς πᾶσαν ὥραν
Ἄν φαντασθῶ σὲ ἔχουσιν τόσα
Κάλλη ἐξαίρετα καὶ ὁπόσα
Οὐδέποτε ἔχεν ἄλλη θνητή,

Καὶ ὁμοιάζουσιν μὲ τὸν τύπον
Κάλλους ἐκείνου, ὅπερ μ' ἠδύνει,
Τὶ τρέψης θεῖα εἶναι ἐκείνη . . .
Λόγους δὲν ἔχω ἐκφραστικούς !

Εἰς λευκὰς σάρκας ἀνθοῦσι βόδα,
Ὅσα δὲν ἐφθεῖρε ποτὲ νόσος,
Εἰς χλωρὰ χεῖλη κάθεται δρόσος . .
Τοὺς τρόπους ἔχεις ἐλκυστικούς.

Ἄκουσον ἤδη τὴν δύναμίν σου !
Τὴν τοῦ ἡλίου ἔλξιν φαντάσου
Πρὸς τοὺς πλανήτας· τὰ ὀμματά σου
Θέλουσι βλέπει σκότος βαθύ,

Ἄν εὖτος λείψῃ, χάος ἢ κτίσις !
Οὕτω συ μ' ἔλκεις, οὕτω φωτίζεις,
Ὅποταν στρέφῃς καὶ μ' ἀτενίζεις,
Κι' ὅταν τὸ βλέμμα γοργὸν σταθῇ.

Μόνος νομίζεις ὅτι γυρίζω
Εἰς περιπάτους, εἰς ἐρημίαν ;
Μὲ σὲ, τ' ἀκούεις μὲ ἀπορίαν,
Σύννοους γυρίζω, χωρὶς φωνήν,

Διότι γλῶσσα, ψυχὴ καὶ πνεῦμα,
Εἰς σὲ πετῶσι, σὲ περιβάλλουν,
Τὸ δνομά σου φωνοῦν καὶ ψάλλουν,
Καὶ ἐξυμνοῦσι τὴν καλλονήν.

Ἦγνόνουν, ὅτε ἐκ σοῦ ἐδέχθην
Ἐν ἄνθος, ὅπερ ΠΑΘΟΣ ἐκάλεῖς,
Ὅτι ἤθνασο νὰ ἐμβάλλῃς
Εἰς τὴν καρδίαν μου τὴν πυράν,

Ἄλλ' ἤδη αὕτη μὲ καταφθεῖραι
Ἐπὶ δλόκληρον τριετίαν,
Ὅστε ἐμάρανε καὶ υγείαν,
Ἦν εἶχον ἄλλοτε ἀνθηράν.

Ὡς δ' ὁδοπόρος ὁ διψασμένος
Χαίρει μεγάλως θάνατον εἰς κρήνην
Καὶ κουρασμένος, εὐρίσκον κλίνην
Οὕτω τὰ ἰδιά μου θεινὰ

Δὲν τὰ αἰσθάνομαι, καὶ προσκαίρως
Ὅταν τυχαίως σὲ ἀπαντήσω,
Τοὺς ὀφθαλμούς σου ἂν ἀτενίσω,
Νομίζων τ' ἄλλα μηδαιμινὰ.

Ἀλλὰ μακρόθεν ἅμα σὲ ἶδω,
Ἄχ ! αὐτομάτως βαρυστεναῶ
Καὶ τέλος τρέμων σὲ πλησιάσω,
Νὰ σ' ὁμιλήσω ἔχω φωνήν ;

Αὕτη ἐξέλιπε σχεδὸν πᾶσα,
Ὅμοῦ μὲ σὰς ἰδέας εἶχον
Εἰς τῆς φωνῆς σου τὸν γλυκὺν ἦχον
Κ' εἰς τοῦ προσώπου τὴν καλλονήν

Ἄσυναρτήτους λόγους προσφέρω,
Κ' ἔχω τὸ σῶμα ἄπαν λυμένον . . .
Οὕτω δ' ἀκίνητος τέλος μένων
Μακρὰν σὲ βλέπω ν' ἀναχωρῇς !

Ἀλλ' ἐνῷ φεύγεις, βαθμηδὸν τότε
Μὲ χάριν, δσὴν Χάριτες ἔχουν,
Διατὶ δάκρυα διαδρέχουν
Τοὺς ὀφθαλμούς μου, σὺ ἀπορεῖς !

Ἐκτοτε ἄφθονοι αἱ πικραὶ !
Ἐκτοτε ἀφόρητος ἡ ἡμέρα !
Κἂν ἂς ἀνέπνεον τὸν ἀέρα,
Ὅνπερ ἀνέπνευσας σὺ μακράν !

Λ.

—D—

Ἐπιτύμβιον εἰς τὴν Καλλιόπην Ζ . . . θανοῦσαν

ἐν Ἰσραὴλ τὸ 25 ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς

Ἀγέλαστος, ἄωρος θάνατος δρέπει
Τὰ εὔσμα κρεῖνα τῶν νέων σου χρόνων,
Κ' ἐδῶ, Καλλιόπη, τὴν κόνιν σου ἐκείει
Πολύδακρυς λάρναξ ἀγάπης καὶ πόνων.

Φεῦ ! οὕτω βεβῆας παγερὸς ἐπιπνέων
Τὸ καλλίστον ρόδον τοῦ κήπου μαραίνει·
Ὁ πάτριος οἶκος τὸ ἄνθος τοῦ κλαίαν,
Μὲ μύρα δακρύων τὴν λάρνακα ῥαίνει.

Ζ.